

De tijdloze boodschap van Judas

Matt Costello, <http://www.feasite.org/node/1829>, 23-9-2014

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (HSV)
Vertaling door M.V.

Elke bijbelgelovige christen die voeling heeft met de staat van het hedendaagse godsdienstige klimaat weet dat de grote meerderheid van de belijdende kerk moreel en theologisch schipbreuk lijdt. Alhoewel dit zeker een onaangename waarneming is, is ze niettemin waar. Bepaalde vragen komen continu op bij hen die verlangen getrouw te blijven aan de gezonde leer:

“Waarom lijken zo weinig christenen bezorgd te zijn over waarheid en leerstellige zuiverheid?”

“Waarom groeien ‘voel-je-goed’ kerken terwijl afgescheiden, fundamentalistische kerken kleiner worden?”

“Is het voor een kerk teveel gevraagd om zich te focussen op verklarende prediking en zich af te scheiden van gecompromitteerde gemeenschappen?”

Deze vragen komen frequent op in de geest van velen die ernaar verlangen het hele Woord van God hoog te houden als hun fundament voor christelijk leven en hun voorschrift over hoe een juiste relatie met God te hebben. Gods Woord geeft antwoorden op deze vragen. Zijn Woord vertelt ons dat ketterij, compromis, ik-focus, en afvalligheid mettertijd zullen floreren. In feite, behandelde Hij dit onderwerp in een afzonderlijk nieuwtestamentisch boek. Een boek dat dikwijls over het hoofd wordt gezien of fout begrepen door velen in de kerk vandaag: de Judasbrief. Maar deze boodschap is precies wat wij nodig hebben!

De brief van Judas is uniek, omdat dit het enige boek in de nieuwtestamentische canon is dat exclusief de afvalligheid in de kerk behandelt. Merk de chronologische volgorde op van ons Nieuwe Testament:

De vier Evangelieën voorzien in informatie over het leven van Christus en Zijn aanbod van het Koninkrijk voor Israël. Handelingen voorziet in de historische achtergrond voor het begin van de kerk na Christus' dood, opstanding en hemelvaart. Romeinen legt het theologische fundament voor ons geloof, beschrijft gedetailleerd Christus' volmaakte werk en onze verantwoordelijkheid als mensen geschapen naar het beeld van God. Paulus' andere brieven brengen de leer die aangenomen en verdedigd moet worden door de kerk, en ze raken de gevaren aan van afvalligheid en valse leer. Petrus' brieven bevatten waarschuwingen over de valse leraars die spoedig de kerk zouden binnenkomen. Johannes' brieven behandelen de sleutel tot gemeenschap met God en ze weerleggen de doctrines van valse leraars die toen de kerk bedrogen. De brief van Judas echter, werd geschreven met slechts één doel: om te waarschuwen tegen de afvalligen die reeds de kerk waren binnengekomen en de gelovigen te vertellen hoe om te gaan met diegenen die de leer van de apostelen afwezen.

Het boek Judas komt vandaag net zo gelegen als dit was in de 1ste eeuw. Petrus had gewaarschuwd dat valse leraars op het punt stonden de kerk binnen te komen (2 Petrus 2:1-3), en Judas verklaarde dat deze valse leraars reeds de kerk waren binnengekomen toen hij zijn brief schreef (Judas 4, 16). Als de strijd tegen dwaling dringend nodig was in de eerste eeuw, dan is ze meer dan ooit vandaag noodzakelijk, honderden jaren later. Maar vandaag vinden we een lusteloosheid binnen het belijdende Christendom, zelfs binnen verondersteld evangelicale, fundamentalistische kerken en organisaties. Ergens vinden hedendaagse christenen dat doctrine niet belangrijk is; theologie maakt niet uit; strijden voor het geloof is passé. Zij vinden dat zolang enkelingen tot Christus komen, of dat hun levens “ten goede veranderd” worden door “levendige kerken”, therapeutische programma's, of de nieuwste geestelijke rages, dan Christus geëerd wordt door al zulke middelen, en dat hiervan af te scheiden te “divisief” (tweedracht zaaien) of “liefdeloos” zou zijn. Met andere woorden: christenen vandaag hebben zich helemaal verkocht aan het idee dat “het doel de middelen heiligt”. Het pragmatisme regeert. Gehoorzaamheid en gezonde leer is niet belangrijk - enkel zichtbare resultaten van veranderde levens. **Waarom voelen zoveel evangelicale christenen, inbegrepen bijbelse funda-**

mentalisten, zich zo comfortabel bij compromis en voel-je-goed theologie veeleer dan bij gezonde leer?

1. Omdat zij hun bijbelse en historische roots zijn vergeten, veronachtzaamd, of nooit begrepen hebben.

Zij herinneren zich niet dat in het vroege deel van de 20ste eeuw, godvruchtige mensen de Bijbel letterlijk interpreteerden en erkenden dat afvalligheid en ongeloof de kerk van de laatste dagen zou doordringen. Deze gelovigen realiseerden zich dat, om God te eren en te verheerlijken, zij zich moesten afscheiden van alle kerken of denominaties die valse leer tolereerden, en dat zij de doctrines van de Schrift moesten verdedigen die aangevallen werden. Met andere woorden, zij vonden het nodig om zowel een *offensieve* als *defensieve* positie in te nemen: zij moesten enerzijds zich afscheiden van dwaling en anderzijds de gezonde leer verdedigen en verkondigen. Het is geen verrassing dat vele hedendaagse evangelicals dit niet doen. Zij nemen de Schrift letterlijk enkel in zoverre als dat tegemoet komt aan hun eigen waargenomen geestelijke of emotionele noden of enkel in zoverre als het “acceptabel” is met betrekking tot de ongelovige wereld. Zij definiëren “valse leer” enkel als datgene wat geleerd wordt door Jehovah’s getuigen, mormonen of andere sekten die verwijderd zijn van het mainstream Christendom. Judas doet zijn lezers eraan denken dat zij zich moeten herinneren “de woorden die voorzeggd zijn door de apostelen van onze Heere Jezus Christus” (v. 17). Zij moesten zich hun roots herinneren en ze werden onderricht om te strijden voor het geloof (alle doctrines) “dat eenmaal aan de heiligen overgeleverd is” (v. 3). Enkel in de tegenwoordige tijdsgeest leven, en de belangrijkheid vergeten van de leer van de apostelen, betekent te zwichten voor de afvalligen die hun voordeel deden met vergeetachtige gelovigen (v. 16).

2. Omdat zij een pragmatische soort van Christendom zijn gaan omarmen.

Als een kerk te klein is, of ze heeft gebrek aan jeugd of sociale programma’s, dan wil men daar geen steun aan geven. Maar als een nationaal vermaarde beweging naar de stad komt, samen met notabele sprekers of auteurs die de aandacht trekken van duizenden mensen, dan verdient zo’n meeting hun aanwezigheid. Overeenkomstig worden zulke personen naar die kerken getrokken die de ongeredden actief trachten te boeien, te bekoren en die uitwendig succesvol zijn in hun inspanningen. Deze gelovigen hebben een pragmatische theologie geadopteerd die, door hun verwaarlozing van gezonde leer en strijd voor het geloof, appelleert op hun eigen idee van “echt Christendom”. Ook behandelt Judas deze ernstige dwaling. Hij herinnert de gelovigen eraan dat de valse leraren met “hoogdravende woorden” spreken (v. 16). De ideeën, strategieën en programma’s van deze leraars vielen in de smaak van de eerste christenen en, hoogst waarschijnlijk, trok dit de grote menigten aan. Maar deze mannen waren door God gedefinieerd als afvalligen, en hun leer moest bestreden worden door ware gelovigen.

3. Omdat zij nooit een stevig theologisch fundament ontvingen in hun eigen kerken.

Hun pastors en leraars zijn krachtige gemotiveerde sprekers, maar zij zijn zwakke uitleggers van het Woord van God. De gelovigen in de kerkbanken worden continu gevoed met melk in plaats van vaste kost. Hun leiders zijn meer bezorgd over het gebouw en de aantallen dan over “het Woord van de waarheid recht snijden” (2 Timotheüs 2:15) in de samenkomsten. Omdat deze leiders meer de nadruk leggen op uitwendige actie voor Christus dan op het echt kennen van Hem en het begrijpen van Zijn wil, middels de zorgvuldige, ijverige studie van Zijn Woord, ontbreekt het de gelovigen aan ware overtuiging. Daarom, wanneer dwaling subtiel de kerk begint binnen te sluipen, zijn zij daar ontvankelijk voor. Zij weten niet hoe dwaling te identificeren wanneer zij ermee geconfronteerd worden. Op een directe manier behandelt Judas ook dit dilemma. Hij vermaant de gelovigen in de kerk om te strijden voor het geloof dat eens overgeleverd werd aan de heiligen en apostelen (verzen 3, 17). Blijkbaar konden de gelovigen de ware leer niet in herinnering brengen en er voor strijden tenzij zij eerst daarin werden onderwezen.

4. Omdat zij menen dat de verantwoordelijkheid om af te scheiden, te waarschuwen en ernstig te strijden, enkel gedelegeerd is aan de leiders van de kerk.

Zij laten het over aan de kerkleiders om te bepalen of een bedenkelijke evangelist of spreker al dan niet moet uitgenodigd worden in hun kerk, of om te beslissen of de kerkleden al dan niet zouden betrokken worden in oecumenische of morele crusades. En als hun leiders compromitteren in zulke

aangelegenheden, dan voelen zij zich comfortabel met hun beslissing. Andermaal, Judas' brief behandelt zulke attitudes. De brief van Judas werd geschreven tot alle gelovigen van de vroege kerk. Het is een algemene brief tot alle kerken en alle enkelingen met betrekking tot compromis en dwaling. Geen enkele gelovige heeft goddelijke permissie om enkel te focussen op evangelisatie, of enkel kerkplanting, of enkel een bepaald aspect van bediening. *Elke* christen wordt bevolen om "te strijden voor het geloof dat eenmaal aan de heiligen overgeleverd is".

5. Omdat zij luisteren naar afvallige evangelicals die bijbelse fundamentalisten neerhalen als dezen die altijd zoeken naar een onderwerp om tegen te strijden.

Velen die zich niet willen identificeren met sterke, afgescheiden kerken en organisaties richten frequent scherpe aanvallen op fundamentalisten, omdat ze enggeestig zijn, liefdeloos of oordelend. In zekere zin verlenen sommige fundamentalisten geloofwaardigheid aan deze oneerlijke generalisatie. Spijtig genoeg zoeken sommigen, die belijden "fundamentalistisch" te zijn, inderdaad graag de strijd op. Zij vertonen een ruziezoekende, agressieve attitude die veronderstelt dat ieder ander fout moet zijn. Zij zouden veeleer isolationisten moeten genoemd worden dan ware fundamentalisten in de historische, bijbelse zin. Ja, bijbelse fundamentalisten moeten zich afscheiden van dwaling, maar zij moeten de dwalenden wel berispen in een poging hen te zien hersteld worden tot juiste gemeenschap. Een nederige, geestelijke houding is essentieel (2 Timotheüs 2:15-26; 2 Thessalonicenzen 3:13-15). Hetzelfde criticisme werd gericht tegen fundamentalisten in het begin van de eeuw, en één theologisch journal wees bekwaam zijn lezers erop dat bijbelse fundamentalisten gewoon elke bijbelse waarheid verdedigen die vandaag in vraag wordt gesteld. *Zij kijken niet uit* naar onderwerpen om over te strijden; zij geven gewoon *respons* op elk onderwerp dat noodzakelijk opkomt wanneer gezonde leer wordt gelasterd en aangevallen

De Heer eist van de gelovige niet enkel dat hij strijdt voor het geloof maar ook dat hij zichzelf opbouwt met het "allerheiligst geloof" (Judas 20). Hoe kan dit bereikt worden? Door het memoriseren, bestuderen en gehoorzamen van "de woorden die voorzeggd zijn door de apostelen" (Judas 17). Het geloof waarvoor wij horen te strijden en dat wij moeten opbouwen is de *gehele* onthulde waarheid van God, gegeven door de Heilige Geest aan de nieuwtestamentische schrijvers. Efeziërs maakt duidelijk dat de kerk (alle ware gelovigen vanaf Pinksteren tot de Opname) is "gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus Zelf de hoeksteen is" (Efeziërs 2:20). Toen de apostel Petrus de dwaling toesprak die de kerk stond binnen te komen, herinnerde hij de gelovigen aan wat zij moesten doen: "opdat u zich de woorden herinnert die door de heilige profeten voorheen gesproken zijn, en het gebod van de Heere en Zaligmaker, dat door middel van ons, apostelen, verkondigd is" (2 Petrus 3:2). Gelovigen zullen geen berisping, vermaning opbouw vinden in visioenen, dromen, tongentaal en wereldse muziek in de kerk. Zij zullen enkel opbouw, correctie en onderricht vinden in het geschreven Woord van God. De Bijbel is het "fundament" van de gelovigen, want hij bevat de woorden van de heilige profeten en apostelen toen zij werden geïnspireerd door de Heilige Geest.

Judas' brief komt van pas voor gelovigen vandaag. Hij bevat een weelde aan theologische inhoud, belangrijk in een dag waarin een gebrek aan interesse bestaat voor gezonde theologie. Hij benadrukt de noodzaak van strijdbaarheid en verdediging van de waarheid, en daarvoor is er conflict nodig. Dit gebod van God wordt gewoonlijk genegeerd door het belijdende Christendom. Vandaag is het een dag van compromis, niet van consistentie; gematigdheid, niet strijdbaarheid. Echter, de waarheid moet verklaard en verdedigd worden. Judas' brief is meer relevant voor de hedendaagse kerk dan in vorige perioden van het Christendom, om de simpele reden: Satan heeft zijn aanvalstactiek nu verschoven naar de leer van de apostelen. Hij bedriegt gelovigen tot het accepteren van valse leer en het toestaan van schadelijke associaties door het vermengen van waarheid met dwaling in plaats van op opvallende wijze het christelijke geloof aan te vallen. Maar Judas voorziet in een antwoord op afvalligheid in de kerk: "strijd voor het geloof dat eenmaal aan de heiligen overgeleverd is" en "bouwt u uzelf op in uw allerheiligst geloof" (Judas 20). Een evenwichtig leven en dienstbetoon zijn uitermate belangrijk. Predik het Evangelie. Leer en onderwijs het Woord. Strijd voor het geloof. Verenig u met die mensen en bedieningen die deze imperatieven militant volbrengen in een geest van liefde, nederigheid en heiligheid.

Lees verder:

In essentiële zaken eenheid?: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/essentieleDoctrines2.pdf>

De waarheid opdelen in essentiële en niet-essentiële doctrines?:

<http://www.verhoevenmarc.be/PDF/essentieleDoctrines.pdf>

Het fundament van bijbelse gemeenschap: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/fundament-gemeenschap.pdf>

Een beperkte boodschap of een beperkte gemeenschap:

<http://www.verhoevenmarc.be/PDF/essentieleDoctrines3.pdf>

Over bijbelse afscheiding en heiliging: <http://www.verhoevenmarc.be/afzondering.htm>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm